

Sophie de Villenoisy

motto román

Veselou sebevraždu a šťastný Nový rok!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie de Villenoisy
Veselou sebevraždu a šťastný Nový rok! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Sophie de Villenoisy

Praha 2017

*Mattieuovi, který ví za co.
Našim dvěma zázrakům Agnus a Chine,
Valérii, která se nepozná,
mé nejmilejší roztleskávačce Marii,
která mě ve všem podporuje.
Mému zesnulému bratrovi Hervému,
jenž mě nikdy neopustil,
a konečně dobré vile této knihy Tatianě de Rosnay.*

*Neznámému z nábřeží Seiny,
bez něhož bych nikdy nenašla
odvahu vrhnout se do vody.
Díky.*

Táta umřel za úsvitu. Když zazvonil telefon, okamžitě jsem věděla, že volají z nemocnice, ale neměla jsem odvahu to vzít. Proč taky? Nepochybovala jsem o tom, co řeknou. „Váš tatínek dneska ráno zemřel, odešel v klidu, netrpěl.“ A je ze mě sirotek. Pětačtyřicetiletý sirotek. Tím teda moc velkou lítost vzbuzovat nebudu. Ale ten pocit prázdnoty je přitom stejný. Akorát s tím rozdílem, že adoptovat mě v mých pětačtyřiceti nikdo chtít nebude. V tomhle mi totiž ujel vlak, jelikož v mém věku si každý řekne, že jsem zasloužilá matka a určitě mám manžela.

Kdybych měla na Facebooku změnit svůj profil, tak bych napsala, že teď nejsem ničí dcera. Jako ostatně ani ničí žena nebo matka. Jsem to prostě já. Jenomže kdo je tohle já?

Kdopak jsi, Sylvie Chabertová?

Citlivka, o tom žádná. U zaměstnance pohřební služby jsem se ztrapnila. Jenom jsem brečela, koktala a u nosu se mi z nudle dělaly bubliny. Vele důstojně vyhlížející pán v tmavém obleku na mě vejral skrz brejličky a nedával na sobě nic znát.

Pro něj to byl dobrý den. Musela jsem tátovi koupit místo na hrob, protože to mámino bylo plné. A tak jsem mu bez okolků řekla:

„Když už, tak mi dejte rovnou dvě, jedno pro mě.“

Jeho profesionalismus tím utrpěl drobnou trhlinu.

„Nedívejte se tak na mě,“ řekla jsem mu. „Nemám žádného manžela, žádné děti, nikoho. S mojí posmrtnou budoucností si kromě mě vrásky nikdo dělat nebude.“

„Tohle neříkejte, slečno, jste ještě mladá, život je samé překvapení!“

„Nemusíte se namáhat,“ opáčila jsem a vysmrkala se. „Když jsem nikoho nesbalila ve dvaceti, tak v pětadvaceti nebo v šedesáti už to nehrozí.“

Neřekl nic. Neznamená snad mlčení souhlas?

Pak jsem vytáhla šekovou knížku. Takhle drahý dárek jsem si dala prvně. Někdo si dopřává šperky, terapie mořskou vodou nebo okružní plavby, já flek na krchově. Dárek na míru, ale bez líbivé ambaláže.

Vyšla jsem odtamtud ztahaná, ztrhaná a lehčí skoro o čtyři tisíce eur! To je cena placu šest stop pod zemí s garantovaným výhledem na červy. Líp bych udělala, kdybych si nadělila okružní plavbu na *Costě Concordii* –

s trochou štěstí bych skončila v sicilském moři! To by mělo větší styl. Ale nemám štěstí ani formát.

Ostatně vypadám úplně nemožně. Ze zrcadla přede mnou na mě zírá bruneta s vlasy suchými jak žíně. Takový háro by nezdolala ani rakovina. Mám smůlu, že jsem se narodila jako plochá vychrtlá tmavovláska zrovna v době, kdy se mužům líbí prsaté macaté blondýny. Jsem prokletá. Odsouzená nikdy se nelíbit. Ale zároveň zase nejsem dost nevzhledná, abych budila lítost, ani dost roztomilá, abych podněcovala touhu. Jsem prostě průměrná, nevýrazná, průhledná, napůl ošklivka, napůl kdokoli, všechno, jenom ne rajcovní.

Všude mě bolí, jsem zdevastovaná jak bicykl zaklíněný pod kuka vozem. Poslední týdny, kdy jsem pendlovala mezi kanclem a špitálem, šedým kovrlem a sterilizovaným linem, mi daly obzvlášť zabrat. A teď je po všem. Táta už tu není, takže se můžu vrátit k normálu, jak říkají mí známí. Sem s chuťovkami k televizi! Sushi večery před nevalným filmem nebo polévka, jogurt a alou do peřin!

Budu se teď vůbec mít s lidmi o čem bavit? V roli oddané dcery pečující o hospitalizovaného otce jsem se cítila docela fajn. Mému životu to dodávalo smysl. Byl tam patos, ale v jistém ohledu i něco tak trochu „strhujícího“. O tátu jsem pečovala tělem i duší. Ostatní si dělali starost, jestli nejsem unavená, jestli jsem v pohodě: „Šetríš se aspoň trochu? Opatruj se, myslí na sebe, nenech se od otce sežrat.“

Dneska jsem akorát poněkud nevýrazná svobodná ženská před menopauzou, která nikomu nedává svoje tělo ani duši. Kdo by se vůbec zajímal, jestli si to občas s někým rozdám, nebo kdo by mi chtěl radit v tom smyslu, že je důležité občas zažívat slast a nenechat se pohltnout samotou?

Cítím se tak sama, osamělá a nepochopená. A taky hnusná, aby toho nebylo málo.

„Co takhle pořídit si psa?“ napadlo Véronique. „Nikdy tě nezradí a je opravdu s tebou!“

A proč ne rovnou potkana. Ten taky nezradí a je opravdu s tebou. Tohle by v mém případě zastal jakýkoli živý tvor.

„Anebo adoptovat dítě? Třeba černouška? Kvůli AIDS už se na splnění podmínky úplné rodiny dneska tolik nehledí. To by tě zaměstnalo a přivedlo na jiné myšlenky.“

„A bylo by vážně se mnou?“ chtěla jsem se ujistit. Ale na to už nereagovala.

V utěšování je Véronique naprostá přebornice.

Zbožňuju ji, ale po několika hodinách strávených v její přítomnosti mívám chuť skočit pod vlak. To by ostatně, mezi námi, nebylo až tak absurdní. Myslívám na to čím dál častěji. Je to jako povzbudivá myšlenka, uklidňující teplá ohřívací láhev umístěná v koutě mé hlavy. Ne že bych měla nějakou bláznivou chuť vrhnout se pod kola vlakové soupravy, nemám na to dostatek odvahy, jsem až moc měkká! Při své smůle bych to navíc určitě přežila! A dostaň se

pak do formy, když máš o dvě nohy míň! Nemám duši bojovnice.

A co takhle spolykat hrst prášků na spaní a pak se natáhnout na postel... Nakonec proč ne? To je taky výzva.

Jisté dny mívám pocit, jako bych už byla mrtvá. Cítím se prázdná. Mám tělo, srdce, které bije, ale duše jako by vyprchala. Jako bych zhasla světlo nebo mi vytlitly pojistky. Z oka se vytratila jiskra. Rak poustevníček zběhl ze své ulity. Jako když skončuješ s iluzí, že žiješ. Když jsem se dozvěděla, že jsem zdědila pět set tisíc eur, nebylo mi z toho horko ani zima. No nakonec to není tak úplně pravda. Naprosto mě to dorazilo. Ty peníze, to jsou celoživotní úspory, jenže jaký život to musel být? Co všechno si za to rodiče mohli dopřát? Cestování, chvíle štěstí, dovolené u moře, na poušti, v Číně, Mongolsku, Tunisku, Chorvatsku, ve vzducholodi, na velbloudím hřbetě nebo na sněhu. Všechna ta labužnická menu, pugety květin, víkendy na venkově, slávky na smetaně, vychutnávané za slunečné neděle vlivem náhle inspirace. Ale kdepak, táta raději hromadil, den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci, rok po roce. Jako galejník, co vrší svoji haldu kamení. Otec hromadil prachy. Jedním slovem mi to vyrazilo dech. Nemám chuť ani se z toho radovat, ani to utratit. Říká se, že peníze nesmrdí, ale není to pravda. Tátovy peníze jsou cítit zatuchlinou. Jsou smutné a zkažené. Nedávají prostor ke snění, neznamenají příslib ničeho. Možná má Véronique pravdu, asi bych

měla vyhledat cvokaře. Zdá se, že by jí to udělalo náramnou radost! Aspoň by mi přestala posílat všechna ta oznámení, co mají za cíl hledat nové páníčky pro opuštěné psy, jedny hubenější a vypelichanější než druhé. Jako bych neměla dost co dělat sama se sebou!

Jednoho krásného říjnového dne se probudím a vím, že tuhle neděli se budu cítit osaměle, stejně jako všechny ostatní. Většina lidí trpívá „splínem nedělního večera“. Padá na ně smutek z konce víkendu. Rádi by se dál drželi v teple jako v kuřecí líhni. Mají pocit, že ještě nedostali svoji dávku bláznivého smíchu, rodinných procházek, muchlování pod duchnou nebo pitek s přáteli. To já už se nemůžu dočkat, až bude pondělí. Až vystoupím z toho ticha. Ale dneska je hezky, slunečné dny nejsou v Paříži tak časté, a tak se navzdory všemu usmívám. Rozhoduju se, že půjdu trochu na vzduch. Udělám si malou procházku po nábřeží a třeba dám i kino. Proč ne? Když žijete sama, je důležité mít nějaký program, třeba sebebánlnější. Rozhoduju se, že si cestou koupím máslový croissant, a ušetřím

si mytí nádobí, i kdyby ho mělo být tak směšně málo jako šálek a podšálek. Myčku pouštím nanejvýš jednou týdně. A stejně švindluju, protože ji uvádím do chodu zpola prázdnou. Bloudím podél kanálu uprostřed zevlounů, netečných matek od rodin, zatímco si jejich dobře zachumlaná droboť v kočárku dává siestu. Na nábreží Seiny není žádná tlačenička. Dopřávám si pětiminutovou pauzu se slunečními paprsky. Trocha luminoterapie nikoho nezabije, a navíc mám pro sebe plno času. Najednou zaslechnu křik. Nějaká ženská ječí a prstem ukazuje na kanál. Nejspíš hysterka, která utopila mobil. Z jejího vriskotu ale soudím, že jde o cosi vážnějšího. A vtom uvidím uprostřed kanálu tmavou siluetu. Pluje tam nehybné tělo obličejem dolů. Skoro to vypadá jako kmen unášený proudem, akorát že je to člověk. Těch několik přítomných šílí jako vyplašené slepice. Dotyčná mladá žena ječí do prázdna. Rázem se kolem ní vytvořil hlouček. Dívám se, jak mává rukou s telefonem. K jejímu křiku se přidávají další. Taky bych chtěla rvát, ale z úst mi nevychází žádný zvuk. Zadržly se mi hlasivky. Pusu mám dokořán jako ryba v zavařovací sklenici. Jsem ochromená. Uvnitř cítím silné napětí, srdce mi prudce buší, a přesto se nedokážu ani hnout. Jako bych byla v narkóze. To tělo v kanále je přitom zatraceně skutečné. Ta nehybná silueta, ten lidský splávek mě fascinuje. Vypadá tak klidně, tak pokojně, skoro v pohodě. A ta holka pak najednou bez varování skočí do vody. Šesti tempy doplave k tomu člověku. Otáčí ho, ale on

nereaguje. Je mrtvý? Přiblížím se k hloučku, nějaký chlap to tělo chytí a snaží se ho dostat na břeh, vytáhnout se nechává i ta mladá žena. Vidím, jak se klepe v promáčených šatech. Aníž si to uvědomuju, přistupuju k ní a přihloupě se jí ptám:

„Vy jste záchranářka?“

„Ne, vůbec!“ odpoví a cvaká zuby. „To jsem udělala prvně!“

Vypadá překvapená tím, co se jí přihodilo. Muž leží na zemi a plive vodu v rytmu prudkých pohybů masáže, kterou mu dávají, a neurčitě nabývá vědomí.

Hlouček mladé ženě v té chvíli spontánně zatleská. „Bravo! Bravo, madame! Štěstí, že jste tu byla!“ Všichni tohle vítězství života nad smrtí radostně oslavují. Bez zásahu té ženy by umřel pár metrů od nás. Jsem paralyzovaná tím, co se právě stalo, a uvědomuju si, že jsem tam jediná, kdo by raději zatleskal tomu utopenci. Závidím mu, že měl odvahu skočit. Chtěla bych umřít jako on. Je to jako zjevení, samozřejmost, úleva. Chci umřít. Doopravdy. Ne za pět nebo deset let, ale teď hned. Vykročím na cestu k domovu, úplně grogy. Mozek mi vře. Ano, chci umřít, jo, udělám to, ale potřebuju si o tom s někým promluvit. S Véronique ne, protože by se mohlo stát, že se moje sebevražedné choutky zvrhnou v chuť vraždit. Je to moje nejbližší kamarádka a nevím, komu jinému bych se mohla svěřit. Chce se mi umřít, ale i když se mi ulevilo, potřebuju o tom mluvit. Musím najít nějaké chápavé ucho, celá moje bytost ve mně křičí, že je to dobré rozhodnutí.

Když dorazím domů, otevřu zlaté stránky. Jakkpak se asi hledá cvokař? Co by bylo v mém případě lepší? Psycholog? Psychoterapeut? Psychiatr? Behaviorista? To ne, to je na draka. Objevju celou škálu terapií, jsem zmatená takovým výběrem. A tak se spolehnu na jméno a adresu. Vylučuju ženy. Když už mám proti někomu vysedávat, tak radši v mužské společnosti. Jeden sídlí docela kousek ode mě. Franck Marchand. Franck. To nezní špatně. Jako malá holka jsem byla do jednoho Francka zamilovaná. Tak teda Francky!

„Co pro vás můžu udělat, Sylvie?“

Franck se na mě dívá pěkně zpříma, s nohou přes nohu v černých džínách. Vidím, jak mu pod poněkud příliš přiléhavou polokošilí hrajou bicepsy. Musí být na svoje tělo pyšný. Ostatně je na co. Na svůj věk má hodně vlasů. Je fakt, že dneska je vlasatý muž vzácností. Jako by to byl ohrožený živočišný druh. Jsem hrdá, že můj cvokař má hedvábné vlasy. Je vidět, že o ně pečuje. Doufám, že stejně pozorně si bude hledět i mě. Jeho brýle s obroučkami ze želvoviny dodávají jeho vzezření uklidňující nádech. Jako hradba mezi jeho sex-appealem a mnou. Položit se po jeho boku, totiž na kanape, je spíš příjemné.

„Upřímně? Nic moc.“

„Dobře, tak mi řekněte, proč jste tady.“

„Vlastně mám docela dostatečnou motivaci hodit si mašli... Ale přišla jsem jen tak, abych... abych...“

„Abyste měla jistotu?“

„To je ono.“

Usmívá se na mě, jako bychom se bavili o všem možném. Nevím, jestli psychiatři procházejí speciálním výcvikem, aby bez hnutí brvou dokázali vyslechnout úplně všechno, ale ten můj se mi jeví jako těžký profík. Měla jsem kliku. Když se na něj dívám, říkám si, že to, co potřebuju, není zpovídat se cvokaři, ale pořádně si zašukat. Pořádně vymést pavučinu.

„Na sebevraždu myslíte už dlouho?“

„Myslím, že to mám v sobě odjakživa, ale nedávno jsem měla něco jako zjevení.“

„Co tím slovem míníte?“

„Ujišťuju vás, že Panenku Marii jsem neviděla, nestala jsem se obětí halucinace, ale řekněme, že jsem měla výpadek. Byla jsem svědkem jedné scény, a i když ponechám stranou detaily, řekněme, že jsem zažila něco silného, jako když se vám rozbřeskuje, a od té doby cítím úlevu, jako kdybych konečně našla řešení.“

„Vypadáte přesvědčeně. Na kdy to tak vidíte, že byste přešla k činu?“

„Přesné datum v hlavě nemám, ale vhodná doba by mohly být pravděpodobně Vánoce.“

„Obáváte se Vánoce?“

„Odjakživa žiju sama. Jsem svobodná a bezdětná. Jsem jedináček, mamku jsem ztratila před čtyřmi lety a před několika týdny i tátu. Jsem sama a už mi z toho

hrabe. Vánoce nejsou ani zdaleka moje oblíbené období.“

„Pracujete?“

„Ano, jako firemní právnička.“

„Fajn. A baví vás to?“

„Nevím, nikdy mě nenapadlo se nad tím zamýšlet.“

„Ale řekla byste, že vás ta práce motivuje?“

„Je to odborná záležitost, nutnost, i když vlastně jo. Řekněme, že mi vyhovuje.“

„Máte kolegy, přátele?“

„Pár přátel, moc jich není. Ale radí mi, abych se ujala nějakého psa. Aspoň vidíte, co jsou zač. Nechápu, o co jde. Nikdo nechápe. Chci akorát umřít.“

„Všichni umřeme, dřív nebo později.“

Je děsně sexy, když skloní hlavu ke straně. Má bílé vlasy, ale sluší mu to. To není fér, musíme být stejně staří, ale to, co mě dělá starou, jemu dodává šarm. Jeho vrásky působí půvabně, ty moje smutně. Jeho bílé vlasy dávají vyniknout modrým očím, ty moje odhalují věk. Je svalnatý, já vychrtlá. Být chlap, byla bych v rozpuku života dobrá partie. Ale zkrátka jsem jenom žena.

„Ano, jenomže já si chci vybrat, kdy a jak. Myslím, že právě tohle se mi na sebevraždě líbí. Rozhoduju *já*. Myslím, že v životě jsem si sama nic moc nerozhodla, tak bych ráda rozhodla aspoň o vlastní smrti. Víím, že to může vypadat jako paradox, ale naprosto mi to vyhovuje.“

„Dobře, tak co kdybychom stanovili datum vaší sebevraždy na pětadvacátého prosince?“

„No... ale jo, pětadvacátého by to šlo.“

„V kolik hodin?“

„No... nevím... dobrá otázka. Na to jsem nepomyslela. Možná po obědě, něco jako sladká tečka na závěr.“

„Ve dvě? Nebo ve čtyři?“

„Řekněme mezi půl třetí a půl pátou?“

„Dobrá. To bychom měli ještě něco přes dva měsíce. Navrhuju, abyste chodila jednou týdně a toho pětadvacátého prosince byste to, pokud půjde všechno, jak si přejete, skoncovala někdy mezi půl třetí a půl pátou. Vyhovovalo by vám to takhle, Sylvie?“

Dívá se na mě bez ostychu, jako kdyby byla řeč o mé příští kolonoskopii.

„Tak jo, udělejme to takhle. Promiňte, ale trochu mě to zaskočilo...“

„A co?“ zeptá se a k mé radosti znovu skloní hlavu ke straně.

„Fajn, takže se mi to nechystáte rozmlouvat? Není to neposkytnutí pomoci člověku v ohrožení?“

„Proč bych to dělal? Vy se cítíte ohrožená?“

„Ne, vůbec ne.“

„Přece chcete umřít, ne?“

„Přesně tak.“

„Takže všechno už bylo řečeno. Na druhou stranu vám navrhuju, abyste se od teď snažila sebe víc poznat. Proto se spolu dohodneme na domácích úkolech, které budete plnit mezi jednotlivými sezeními. Už nemáte co ztratit, Sylvie! Chci, abyste do příštího týdne

provedla něco neslýchaného, něco, co na vás vůbec nesedí, co jde proti vaší osobnosti. Jste stydlivka?“

„Hrozná.“

„Tak udělejte něco, co naprosto odporuje vašemu studu.“

„Co po mně chcete? Abych se ukazovala nahá?“

„Já po vás nechci nic, o všem rozhodujete vy sama! Příští týden na shledanou, Sylvie.“

Mile se na mě usměje a potom mě stejně mile pošle pryč.

Abych byla upřímná, cítím se trochu dezorientovaná. S tímhle jsem vůbec nepočítala. Ne že bych čekala něco zvláštního, ale tohle rozhodně ne. To není nezajímavé. No, tak se zdá, že to vypukne 25. prosince. A přitom jsem se bála, že na Vánoce nebudu mít žádné plány! Mohla bych si u svého pohřebního agenta objednat svoji stélu?

Zde leží Sylvie Chabertová, 22. ledna 1960 – 25. prosince 2015 (mezi 14.30 a 16.30).

Chvěju se a doufám, že jsem nic nechytla, nesnáším, když jsem nemocná!

Hodně jsem přemýšlela, jak potlačit ostych, a hned mě napadla moje asistentka Laura. Patří k ženám, co se zbavily komplexů, a celé dny se do sebe dokáže strefovat. Není nic, o čem by se styděla mluvit, ať jde o větry, kterými trpí její mužský v pořadu *The Voice*, její bolestivé menstruace, nebo tchyninu menopauzu. A jak jsem pochopila, je bezvýhradnou stoupenkyní brazilské epilace! Nedá na ni dopustit. Podle ní je to přímý výtah do sedmého nebe! Což mi, mezi námi, přijde jako dobrá myšlenka. Kdybych tak do 25. prosince stihla aspoň jeden orgasmus! Dala bych si to líbit, vzhledem k tomu, jak ho všichni velebí... Ráda bych to posoudila sama za sebe. Každopádně pro mě, která jsem si nikdy nenechala epilovat intimní partie, by to byla sakra výzva, jít vystrkovat frndu na cizí ženskou. Navíc

ještě kosmetičku. Už tak si musím pokaždé, když jdu ke gynekoložce, vzít půlku lexomilu. Ovšem pokud jde o kosmetičku, co tráví dny depilováním neznámých bab a odstraňováním černých teček, z toho mám teda ujímání! Ale zhostím se úkolu jako dobrá žačka! Francka, který na mě udělal tak dobrý dojem, bych zklamat nechtěla. A pak, má pravdu, už nemám co ztratit! Svoji „čiču“, jak říká Laura, klidně ukážu.

„Čiča“ – jako kdyby v sobě tahle část anatomie měla něco milého. Je možné, že já sama už jsem jako kus ledu.

Jelikož jsem z toho měla nahnáno, předtím jsem do sebe na ex hodila dvě tři sklenky kiru. Nikdy nepiju, takže jsem se pěkně nametla, ale to mi bylo fuk, neměla jsem co ztratit. To byl můj nový leitmotiv! Když jsem dorazila na místo, dřív než jsem se stihla uklidnit ve vstupní hale, vtrhla jsem rovnou do prosklených dveří malého sálu určeného pro výkony. Hlavy všech přítomných se zvedly, aby se podívaly, kvůli které huse sebou trhly. Diskrétnost byla v háji.

Ujímá se mě Cyndie, jestli mám věřit její jmenovce.

„Ta epilace bude standardní, sexy nebo úplná?“

To musí tak hulákat? Být tam jenom ona a já, tak o nic nejde. Ale co je do toho té Arabce nebo té štetce a té babče, co nejspíš přišla kvůli svému kníru? Všechny tři sedí na maličké koženkové lavici v řadě jako

kuličky hrachu v lusku a ve stejném rytmu se probírají starými čísly společenského časopisu *Gala*.

„Úplná,“ vykoktám ze sebe.

Uši mám v jednom ohni, srdce mi bije na poplach, nevím, jestli za to může ta trocha alkoholu, anebo stud, který jako by mě znovu a znovu bodal velkou dýkou.

Poté mě Cyndie vyzve, abych se nalepila na ty tři hrachy. Jsem tak zmatená, že se okamžitě nořím do četby článku o bulimických záchvatech jedné vegetariánské hvězdičky, o které jsem nikdy předtím neslyšela. Jestli mám věřit tomu, co se tam píše, pořádá bulgurové a kvěťákové orgie. Z obvodu jejího hrudníku usuzuju, že vypadla z nějaké televizní reality show, ze světa, který je mi naprosto cizí. V tu chvíli mě napadá, že slaný koláč s kozím sýrem a špenátem bych si k večeři klidně dala. Vtom slyším, jak mě Cyndie volá.

„Sylvie, pojdte, nechám vás pohodlně se usadit.“

„A jak to mám provést, to se mám svlíknout do naha?“

Mé společnice z lavice si vymění spiklenecký úsměv. Mám dar na pokládání idiotských otázek.

„Ne, vršek si nechte.“

Vršek si samozřejmě nechám. Motá se mi hlava a myslím, že omdlím nebo budu zvracet. Z těch řečí o bulimii se mi udělalo šoufl. A pak mě Cyndie se svýma čtyřkama vezme útokem. Vedle ní si připadám plochá, stará a hnusná. Horečně si svlékám kalhotky, nechávám si je zmuchlané do kuličky v pravé dlani